

LÉPCSŐK

VIII. évfolyam 2. szám

2008. február 3.

Kerepesi Római Katolikus Plébánia
2144 Kerepes Templom u. 17.

*Amikor Urunk bemutatása
ünnepén a Világ
Világosságát ragadjuk meg,
áldjuk és magasztaljuk
Benne, akkor éppen a Tőle
kapott fényben ismerjük el
Krisztusban az Atya
Küldöttét, a megváltó
világosságába minket is
belevonó Istenünket.
(2 Kor 4, 6).*

A tartalomból: A Szentatya, üzenete a világ fiataljainak
A Biblia Éve: hálaadás
Lelkiismeret-vizsgálat nagybőjtre
A plébániánkról jelentjük ...
A kerepesi Karitászműhely beszámolója

Szentmise szándékok február hónapban

1. Jézus Szent Szívének tiszteletére engesztelésül
2. A Rózsafüzér Társ. 5. (Hajósiné - Szalainé) csoportja élő Tagjaiért
3. Az Egyházközség Híveért (8.00)
..... (11.00)
A Rózsafüzér Társ. 5. (Hajósiné - Szalainé) csoportja +Tagjaiért (18.00)
4. +Ruzsai Pál 2. évf.
5. +Toldi Ferenc, +Neje, +Fiuk, +Vejük és összes +Hozzá tartozó (10.00)
- S Z E N T S É G I M Á D Á S I N A P**
6. +Veres Mihály +Neje, a Veres és Zsemmler +nagy szülők - **HAMVAZÓSZERDA**
7. +Stógl Mihály, +neje Mária és összes +Hozzá tartozó
8. +Pál Imre, +Pál Imréné
9. +Kotter Károly
10. +Jancsó Mihályné és +Szülei (8.00)
Kovács Ernőné +Ispán Erzsébet ob. (tem. jan. 11.)
Kovács Ernő, Kuti Kresznács György (11.00)
nagybeteg Mihály testvérünkért (18.00)
11. +id. Burkovics Péter 11.évf.
12. Hálából a Szűzanya tiszteletére
13.
14. +László
15. +Néczin András 1. évf.
16. +Nagy János, +neje Julianna és +Családtagok
17. +Budavári József, +Szülei és +István fiuk (8.00)
A Percze család +Tagjai, és id. +Pánczél János (11.00)
Születésnapra - hálából (18.00)
18.
19.
20. +Fogd Mihály 4. évf. és összes +Hozzá tartozó
21. +Turai József, +neje Teréz és +Hozzá tartozók
22.
23.
24. +József és +Julianna (8.00)
..... (11.00)
+Kisgyörgy Sándor és neje +Horváth Ilona 5.évf (18.00)
25. A Rózsafüzér Társulat 24. (Horváthné) Csoportja élő Tagjaiért
26. A Rózsafüzér Társulat 24. (Horváthné) Csoportja + Tagjaiért
27. +László és +Valentina 5. évf.
28.
29. +Kriger Gábor, +Szülei és +Testvérei

Gondolatébresztő...

A Szentatya, XVI. Benedek pápa üzenete a világ fiataljainak a 2008-as XXIII. Ifjúsági Világtalálkozó alkalmából

Kedves fiatalok!

1. A XXIII. Ifjúsági Világtalálkozó

Ma is nagy öröm tölt el, ha felidézem a 2005 augusztusában Kölnben együtt átélt pillanatokat. A találkozó a hit és a lelkesedés felejthetetlen kifejeződése volt, amely lelkembe és szívembe is bevésődött. Akkor újabb találkozásra hívtalak benneteket: 2008-ra Sydney-be, a XXIII. Ifjúsági Világtalálkozóra, amelynek mottója: „Amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket, és tanúim lesztek” (ApCsel 1,8). A sydney-i találkozóra való lelki felkészülés vezérgondolata a Szentlélek és a misszió. Miután 2006-ban figyelmünket a Szentlélekre mint az Igazság Lelkére összpontosítottuk, 2007-ben a Szeretet Lelkét igyekszünk mélyebben felfedezni, hogy az Ifjúsági Világtalálkozó felé vezető utunk során 2008-ban az Erősség és a Bölcsesség Lelkén elmélkedjünk, Aki bátorságot ad, hogy megéljük és merjük hirdetni az Evangéliumot. Ezért rendkívül fontos, hogy ti, fiatalok valamennyien – közösségeitekben, és azokkal, akik nevelnek titeket – elmélkedjete az üdvörténetnek ezen a Főszereplőjén, aki a Szentlélek, vagyis Jézus Lelke, s ezáltal el tudjátok érni a következő nagy célokat: felismerjétek a Lélek valódi kilétét, elsősorban azáltal, ha Isten Szentírásban kinyilatkoztatott Igéjét hallgatjátok; tudatára ébredjete annak, hogy a Szentlélek folyamatosan és tevékenyen jelen van az Egyház életében, különösen amikor újra felfedezitek, hogy a Szentlélek keresztény életetek „lelke”, élő lélegzete, a beavató szentségek által – keresztség, bérmlás, Eucharisztia; ezáltal növekedjete Jézus megértésében, ami egyre mélyebbé és örömtelibbé válik, és ugyanakkor gyakorlattá váltsátok az Evangéliumot a harmadik évezred hajnalán. Ebben a mostani üzenetben örömmel kínálok fel nektek egy gondolatsort, amelyet az előkészületi év során átelmélkedve mélyítsetek el. Ennek révén megvizsgálhatjátok a Szentlélekbe vetett hiteteket: ha elveszítettétek, újra felfedezhetitek, ha elgyengült, megerősíthetitek, és megízlelhetitek, mint az Atya és az Ő Fia, Jézus Krisztus közösségét, amely éppen a Szentlélek nélkülözhetetlen közreműködésével jött létre. Ne felejtétek, hogy az Egyház, sőt maga az emberiség – a benneteket most vagy a jövőben körülvevő emberek – sokat vár tőletek, fiataloktól, mert magatokban hordozzátok az Atya legnagyobb ajándékát, Jézus Lelkét.

2. A Szentlélek ígérete a Bibliában

Ha figyelmesen hallgatjuk Isten Igéjét a Szentlélek misztériumáról és működéséről, az nagyszerű és lelkesítő felismerésekre nyit meg bennünket, amelyeket a következő pontokban foglalok össze.

Nem sokkal mennybemenetele előtt Jézus így szólt tanítványaihoz: „Kiárasztom rátok Atyám ígéretét” (Lk 24,49). Ez Pünkösd napján vált valóra, amikor a tanítványok az emeleti teremben együtt imádkoztak Szűz Máriával. Amikor a Szentlélek kiáradt a születő Egyházra, Istennek egy sokkal korábbi ígérete teljesedett be, amelyet az egész Ószövetségen át hirdetett és készített elő.

A Biblia tulajdonképpen az első oldalaktól kezdve úgy beszél Isten lelkéről, mint a fuvallatról, amely „a vizek fölött lebegett” (vö. Ter 1,2), majd kifejti, hogy Isten az ember orrába lehelte az élet leheletét (vö. Ter 2,7), s ezzel megtöltötte őt életével. A bűnbeesés után Isten életadó lelke többször is feltűnik az emberiség történelmében, és prófétákat támaszt, hogy felszólításukra a választott nép visszatérjen Istenhez, és hűen megtartsa parancsolatait. Isten Ezekiel próféta híres látomásában lelke által újra életre kelti Izrael népét, amelyet a „kiszáradt csontok” jelképeznek (vö. 37,1–14). Joel próféta a Lélek kiáradását jövendölte az egész népre, kivétel nélkül mindenkire. A szent szerző így ír: „Mindezek után kiárasztom Lelkemet minden testre ... Sőt még a szolgákra és a szolgálókra is kiárasztom lelkemet azokban a napokban” (3,1–2).

„Amikor elérkezett az idők teljessége” (vö. Gal 4,4), az Úr Angyala bejelentette a Názáreti Szűznek, hogy a Szentlélek, „a Magasságbeli ereje” száll rá és beborítja árnyékával. A születendő gyermek ezért szent lesz és az Isten Fiának fogják nevezni (vö. Lk 1,35). Izajás próféta szavai szerint az lesz a Messiás, akin az Úr Lelke nyugszik (vö. 11,1–2; 42,1). Jézus ezt a jövendölést eleveníti fel nyilvános működése elején a názáreti zsinagógában „Az Úr Lelke van rajtam” – jelentette ki az őt hallgatók megdöbbenésére –, „mert fölkent engem, elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, s hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy felszabadítsam az elnyomottakat, és hirdessem: elérkezett az Úr esztendeje” (Lk 4,18–19; vö. Iz 61,1–2). A jelenlévőkhöz fordulva magára vonatkoztatja a prófétai szavakat, és ezt mondja: „Ma beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok” (Lk 4,21). Kereszthalála előtt tanítványainak többször beszél a Szentlélek, a „Vigasztaló” eljövételéről, akinek az lesz a küldetése, hogy tanúságot tegyen róla, és segítségére legyen a hívőknek azáltal, hogy tanítja és elvezeti őket az Igazság teljességére (vö. Jn 14,16–17, 25–26; 15,26; 16,13).

3. Pünkösd, az Egyház küldetésének kiindulópontja

A feltámadás napjának estéjén Jézus megjelent tanítványainak, rájuk lehelt, s ezt mondta: „Vegyétek a Szentlelket” (vö. Jn 20,22). Még nagyobb erővel szállt le a Szentlélek az apostolokra Pünkösd napján: „Egyszerre olyan zúgás támadt az égből, mintha csak heves szélvész közeledett volna, és egészen betöltötte a házat, ahol egybegyűltek. Majd lángnyelvek lobbantak, és szétoszolva leereszkedtek mindegyikükre” (2,2–3) – olvassuk az Apostolok Cselekedeteiben.

A Szentlélek megújította bensőjükben az apostolokat, és erővel töltötte el őket, amely bátorságot adott nekik, hogy félelem nélkül hirdessék: „Krisztus meghalt és feltámadt!” Miután megszabadultak minden félelemtől, nyíltan és bátran kezdtek beszélni (vö. ApCsel 2,29; 4,13). Ijedt halászokból az Evangélium bátor hirdetőivé lettek. Még ellenségeik sem értették, hogy ezek az „írástudatlan és tanulatlan emberek” (vö. ApCsel 4,13) hogyan mutakozhatnak ilyen bátornak, és hogyan viselhetnek ilyen örömmel minden nehézséget, szenvedést és üldöztetést. Semmi sem állíthatta meg őket. Azoknak, akik el akarták hallgattatni őket, így feleltek: „Mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk” (ApCsel 4,20).

Így született az egyház, amely Pünkösd napjától szüntelenül hirdeti a Jó Hírt „egészen a föld végső határáig” (ApCsel 1,8).

(folytatjuk)

*2008. január 1-én újévi koncertet
adtak a templomban az
egyházközségünk fiataljai
Lencse Balázs kántor Úr vezetésével.*

G y e r m e k o l d a l

Moha bácsi meséi II. Gyopár nevel

Egy téli estén, amikor Gyopár bátyám meg én hazajöttünk a szánkázásból, és beléptünk a szobába, Gyopár dühösen felkiáltott: – Ugribugri! Mit csinálsz?!

Ötéves kisöcsénk, Ugribugri, Gyopár asztalkája mellett térdelt a széken, a fiókból mindent kirakott az asztalra, és most éppen Gyopár egyik tervrajzára, a szárnyas automobilra rajzolt egy világoskék elefántot. Gyopár üvöltött:

– Hányszor megmondtam már, hogy ne nyúlj a fiókomba! Most rögtön ígérd meg, hogy soha többet nem teszed! Hallani akarom: „soha többet”! Ugribugri olyan arcot vágott, mint akit minden ok nélkül nagyon megbántottak, lemászott a székről, lecsapta az asztalra a kék színes, búcsúpillantást vetett a félbemaradt elefántra, és kifelé indult. Gyopár azonban megmarkolta a kabátkája gallérját:

– Tapodtat sem innen, amíg azt nem mondod: „soha többet”!

Ugribugri azonban nem minden tanulság nélkül látott már cirkuszi előadást, s abban bohócokat: egy szempillantás alatt kibújt a kabátjából és kirohant. Gyopár a becsapódó ajtóhoz vágta a kezében maradt kabátot, aztán elkezdte viszszerakni a holmiját a fiókba, és dohogott:

– Még arra sem hajlandó a betyár, hogy bocsánatot kérjen és megígérje: soha többé nem teszi! Amíg kisebb voltam, tőlem is mindig azt követelte, amit most Ugribugritól. Emlékeztem rá, nekem is milyen nehezemre esett kinyögni: „soha többet”, különösen akkor, ha fogalmam sem volt róla, miért helytelen, amit tettem. Éppen ezért most így szóltam:

– Inkább meg kellene magyaráznod neki, miért nem szabad a fiókodba nyúlania.

Erre azonban ismét felfortyant:

– Hogyne, majd még magyarázgatok is! Azért nem szabad, mert megtiltottam! Legyen ez neki elég!

Csak kilenc-tíz éves volt ekkor Gyopár, de már szinte felnőttnek érezte magát; engem meg – pedig már hétesztendős voltam – szinte kisgyerekeknek, mint Ugribugrit. Ezért fogadta fölényes és gúnyos mosollyal, amikor folytattam:

– Pedig te magad is jól járnál, ha elgondolkodnál rajta, miért is helytelen, ha kotorászunk egymás fiókjában. Tornáztathatnád vele az agyadat, és ugyanúgy erősödne, mint a karod, ha húzódkodsz.

– Hogyne, majd még töröm is a fejem a kis csibész miatt! Inkább az ő fejét töröm majd be egy kicsit, ha még egyszer kotorászni mer a fiókomban!

A következő napokban azonban maga Ugribugri törte a fejét erősen, mit vásároljon Gyopár születésnapjára; édesanyánk adott rá pénzt neki. Végül egy doboz nagyon finom cukorka mellett döntött. Miután megvásároltuk, azt javasoltam, hogy majd én őrzöm bátyánk születésnapjáig; de ezt olyan sértődötten utasított vissza, mintha nem is őt szokta volna édesapánk fő-fő torkosnak nevezni. Pedig néhány nap múlva – még Gyopár születésnapja előtt – ismét bebizonyosodott, hogy nagyon is megilleti ez az elnevezés. Gyopár annyira szerette a tejszínhabos gesztenyét, hogy egy pajtásától, akinél aznap uzsonnázott, még haza is hozott

belőle egy kis tálacskával. Amikor azonban vacsora után szobánk felé tartottunk, hirtelen megragadta a karom:

– Nézd a betyárt! Eszi a gesztenyémet! No, most mindjárt gratulálhatsz nekem! Most úgy ráreccsentek, hogy kénytelen lesz elmondani a bűnbánó verset! – már rontott is be, és rábömbölt az öcskösre: – Azonnal mondd el: *Szánom-bánom, amit tettem, bocsásd meg, hogy elkövettem! Adnák érte bár a Földet, meg nem tenném soha többet!*

Ugribugri arca tüstént aggódalmas lett. Kikanalazta a gesztenye utolsó darabkáit, aztán szinte kétségbeesetten felnézett Gyopárra:

– Mit szánjak-bánjak? Azt, hogy megkóstoltam? Gyopár üvöltött:

– Ha csak megkóstoltad, akkor mitől fogyott el?! Az öcskös majdnem sírva nyöszörögte:

– Attól, hogy többször is megkóstoltam... többször egymás után...

– Jól van, meg fogok bocsátani, csak mondd el a verset.

De Ugribugri már somfordált az ajtó felé: – Nem vagyok én költő...

A vers tehát most sem hangzott el, én viszont ismét figyelmeztetni merészeltem dühöngő bátyánkat, hogy okosabban tenné, ha a versike követelése helyett megmagyarázná az öcskösnek: tulajdonképpen miért is nem szabad torkoskodni. Minthogy azonban nemcsak lehurrogott, hanem úgy láttam, ő sem tudja, miért nem szabad, magam fogtam hozzá, hogy megtaláljam a választ a kérdésre. Nehezen ment a felelet kiderítése, és álmélkodtam: milyen nehéz megokolni még olyasmit is, amiben pedig biztos vagyok.

Végül is – persze a hétesztendős, gyöngeszeleckém szerint – három okot találtam. Először: a legtöbb torkoskodás egyúttal jogtalan tett is; másodsor: gyöngíti az akaratot, abból pedig életünk más területein is baj lehet; harmadszor: elrontjuk étvágyunkat az étkezések megszokott idejére. Amikor végre mindezt kiderítettem, boldogan rohantam Gyopárhoz meg Ugribugrihoz:

– Tudom már, miért nem szabad torkoskodni! Jól figyeljete mind a ketten! Először is azért nem szabad... – többet nem mondhattam, Gyopár ugyanis irtózatosan dühbe gurult. Csak évek múlva értettem meg, hogy miért. Tekintélye megsértésének érezte, hogy nem tartom elegendőnek a parancsát – „ne torkoskodjál!” –, hanem meg is akarom magyarázni. Az is bántotta, hogy én, az öccse derítem ki az okokat, nem pedig ő, és rám üvöltött:

– Nem vagyok kíváncsi a bölcselkedésedre! Azért nem szabad, mert nem szabad, és kész! Ugribugrihoz fordultam:

– Akkor csak neked mondom el. Úgyis főképpen neked kell tudnod.

Ő azonban szemtelenül vigyorgott:

– Ha Gyopárnak nem fontos, nekem sem fontos – és kiszaladt a szobából.

Gyopár őszintén örült a kudarcomnak. De a diadalmas nevetést már hozzá kellett színészkednie öröméhez; fogta a hasát, mutatta, mennyire hahotázik, milyen jól mulat rajtam.

A következő napokban észrevettem, hogy Ugribugri lopva Gyopárra pillantgat, és ez a pillantgatás napról napra aggódalmasabb. Ismerve az öcsköst, könnyű volt kitalálnom, hogy a születésnap ajándékkal van baj. Kérdésemre a születésnap reggelén el is mondta, mi történt.

Már a vásárlás utáni napon eszébe jutott, hogy ha megene egy cukrot, és a többi távolabb tologatná egymástól, nem lehetne észrevenni a hiányt. Miután ez meg is történt, az is eszébe jutott, hogy megtehetné ugyanezt az alsó sorban is. Ettől kezdve nem múlt el nap cukortologatás nél-

kül; most viszont már semmi értelme a tologatásnak, mert mindössze öt cukor van a dobozban; igaz, hogy a legszebb csomagolásúak, de mégse tudják azt a hatást kelteni, hogy ők eredetileg is csak öten voltak. Ugribugri azt kérdezte tőlem, mit tegyen. Odaadja-e azt az ötöt Gyopárnak; nem cselekszik-e helyesebben, ha most már azt az ötöt is megeszi. Azt tanácsoltam, adja oda, szép ajándék az az öt is; és erősödik az önbizalma, amiért legalább arról az ötről le tudott mondani. Délben azonban, amikor hazaérkeztem az iskolából, Gyopár – aki előbb jött haza, mint én – nagy diadalmasan ezzel fogadott:

– Na, Moha! Ki a jobb nevelő: én, vagy te? Megneveltem Ugribugrit minden magyarázat és bölcsekedés nélkül is! Bevallotta, hogy megette a nekem szánt ajándékot, én meg azt kértem tőle, hogy ha ezentúl rosszat tesz, mondja el a bűnbánó verset. Örült, hogy nem haragszom, és boldogan megígérte. Most már igazán gratulálhatsz nekem! Nagyon elszomorított, hogy még mindig nem az a fontos neki: értse az öcskös, hogy miért nem szabad tennie valamit, és szinte kétségbeesetten kérleltem:

– De Gyopár! Gondolkozz! Engedelmeskedni, láthattad a cirkuszban, a számoló elefánt is tud! Ha az idomító hatszor billenti meg az ujját, az elefánt hatszor lendíti az ormányát; de fogalma sincs, hogy arra adott választ: mennyi kétszer három!

Gyopár legyintett, és szaladt a konyhába tanácskozni édesanyánkkal a születésnap uzsonnáról. Meghívta legjobb pajtásait, és el akarta kápráztatni őket. Megkérte édesanyját, hogy amikor majd bevezeti vendégeit a magunk szobájából a nagyszobába, már álljon ott az ünnepelesen megterített uzsonnaasztal, köze-

pén az óriási tál tejszínhabos gesztenyepürével. A csésze csokoládén meg a kuglófon kívül ne is legyen más uzsonnára. Hadd lakhassanak jól egyszer mindnyájan csakis gesztenyepürével. Az elkápráztatás ugyan nem sikerült, de mégsem maradtunk meglepetés nélkül. Amikor ugyanis Gyopár ünnepelesen bevezetett bennünket a nagyszobába, nem a gesztenyepüré volt az első, amit megpillantottunk, hanem Ugribugri. Az asztalon térdelt, és kanalazta az óriási

tálból a pürét. Arcán, orrán tejszínhab, a megjelenésünkre még több lett rajta, mert megijedt, hogy leemeljük, és még gyorsabban tömte magát. Fel sem nézett ránk, még ezzel sem akart időt veszteni. De tudva, hogy Gyopár is ott áll, mondani kezdte ígérete szerint:

– Szánom-bánom, amit tettem... – ekkor azonban abbahagyta, merítette újból a kanalat, nyomta a szájába a gesztenyét meg a habot; ami nem fért bele, azt a szája mellé, és most már gesztenyével telt szájjal folytatta: – ...bocsásd meg, hogy elkövettem – ismét a szájába nyomta a kanalat: – Adnák érte bár a földet... – újból merített, és mondta közben: – ...meg nem tenném soha többet!

A vendégek hahotáztak. Persze nem éppen szívből, hiszen az öcskös szétpancsolta az uzsonnájukat. Gyopárhoz léptem és megráztam a kezét:

– Most már gratulálok! Elérted, amit akartál!

Úgy meredt rám, mint akit éppen most vágtak fejbe valami őseember-bunkóval. Ugribugri meg – mint aki egyre biztosabb benne, hogy a versike feljogosítja az evésre – egyre bátrabban evett: – Szánom-bánom, amit tettem... – tömte: – ...bocsásd meg, hogy elkövettem! – merített: – Adnák érte bár a Földet... – és tömte: – ...meg nem tenném soha többet!

A Biblia Éve: hálaadás

Isten népe tiszta szívből hálát ad Istennek a Szentírásért, azért, hogy Isten emberi szavakban is kifejezte irántunk való szeretetét, megmutatta életünk értelmét, elmondta, hogyan érdemes élnünk, hogyan válhatunk igazán értékes emberekké, hogyan járulhatunk hozzá egy új, szeretetre

épülő közösség, "ország" felépítéséhez. A zsidóság ősidők óta évente megtartja a Törvény Öröme (Szimchat Thóra) ünnepét, hálát adva a Tóráért, a Sínai kinyilatkoztatásért, a kapott isteni törvényekért. Nekünk, keresztényeknek sokkal több okunk van az öröme és ünneplésre, hiszen mi sokkal többet kaptunk Jézus tanítása, az evangéliumok által!

A Biblia Éve: családi ünnep – A Szentírás közös kincsünk, az Egyházé, a helyi egyházé, az egyházmegyéé, a plébániai közösségé, a lelkeségi csoportoké, a családé egyszóval: a krisztusi szeretet által teremtetett és áthatott közösségeké. A közösségek, családok megünnepelik a számukra fontos évfordulókat, eseményeket a krisztusi közösségnek jó oka van arra, hogy ünnepi díszbe öltözve örvendjen a Bibliának, a közösség életét alapvetően meghatározó isteni ajándéknak.

A Biblia Éve: tanúságtétel – Emberi vonás, hogy amit fontosnak, értékesnek tartunk, azzal eldicsekszünk mások előtt. Van, aki a vagyonával dicsekszik, van aki a fizikai erejével vagy a tudásával. Mi a Bibliával dicsekszünk országvilág előtt. Azzal, hogy számunkra milyen fontos ez, milyen jó, hogy kaptuk, olvashatjuk, milyen fényt és biztonságot jelent számunkra. Ez a tanúságtétel egyben hívás és bátorítás is mások számára, akik eddig másfelé keresték életük boldogulását.

A Biblia Éve: az egység szolgálata – Mi, katolikusok, elfogadtuk Istentől a Biblia egészét. De annak nagy része nem csak a mi Szentírásunk, hanem a zsidóké is, és a többi keresztény testvérünké is. Méltó tehát, hogy ünnepünk, hálaadásunk és tanúságtételünk velük közös legyen, hiszen ők is részesültek Isten nagy ajándékából. A közös hálaadás és ünnep pedig erősíteni fogja bennünk és közöttünk az összetartozás, a testvériség tudatát, érzését és növekedését.

/Tarjányi Béla/

LELKIISMERET-VIZSGÁLAT FELNŐTTEKNEK NAGYBÖJTRE

Alapvető kérdések

Megfelel-e életem Isten akaratának? Ismerem-e Isten rám vonatkozó akaratát, más szóval: tudom-e, mi az én egyéni hivatásom, küldetésem? Ha nem tudom, mit teszek annak érdekében, hogy megismerjem?

Töreksem-e arra, hogy Isten reám vonatkozó akaratát egy-re jobban megismerjem az Egyház irányítása, papok, lelki atyám tanácsa, felelősségteljes személyek, barátok figyelmeztetése, Is-tennel való imakapcsolatom által?

Gondolkozom-e, tudom-e, hogy kiről vagy miről kell lemondanom, hogy Isten akaratát teljesíthessem? Kiről vagy miről nem szabad lemondanom, hogy Isten akaratát teljesíthessem? Ha tudom, meg is teszem-e ezt a lemondást vagy kitartást?

Szakítok-e időt - mikor és mennyit - arra, hogy hivatásbeli és életformai hűségemet ellenőrizsem, fejlődésemet lemérjem? Mit kell ennek érdekében életemen változtatni?

Általános kérdések

Isten azért kívánja, hogy akaratát teljesítsük, mert szeret minket. Elfogadom-e Isten akaratát ebben a szellemben, viszonzom-e és hogyan ezt a szeretetet?

Töreksem-e Isten megismerésére, aki Jézus Krisztusban kinyilatkoztatta magát, és az Egyházon keresztül kapcsolatot tart velünk?

Fejlesztmem-e hitbeli tudásomat? Töreksem-e arra, hogy megismerjem Isten szavát, akaratát a Szentírásból, az Egyház hagyományából és könyvekből?

Milyen valójában az én „vallásgyakorlatom”? Minek tekintem: csak egyházi parancsot teljesítek, vagy Isten misztériumához járulok a hívők testvéri közösségében?

A szentmiseáldozat fontos-e életemben? Milyen hatással van életemre Jézus áldozatában való részvételem?

Érdeklődöm-e a világegyház élete, problémái iránt? **Részt vállalom-e az Egyház, Egyházközségem életében, megújulásában?** Megteszem-e mindazt, amit a magam helyén meg kell tennem: családomban, egyházközségemben, barátaim között, a társadalomban?

Megfelelő-e a magatartásom a nem-keresztények, a másvallásúak, a hitben közömbösek irányában, rokonságomban és máshol? A világkérdésekről kialakított véleményemnél figyelembe veszem-e Isten parancsait, az evangélium tanítását, az Egyház álláspontját, vagy gondolkodás nélkül elfogadom környezetem „általános” véleményét?

A keresztény igazságosság szellemében gondolkodom-e az emberiség gazdasági és társadalmi problémáiról (szegénység, gazdagság, hajléktalanok), teszek-e lépéseket ezek megoldására, vagy ráhagyom másokra?

Különleges kérdések

Pénz. Szegény vagyok-e evangéliumi értelemben, vagy talán a pénzszerzés, a kényelem és a szórakozás lettek életcéloommá?

Mennyi részt juttatok anyagi javaimból a szegényeknek, az Egyháznak, segélyszervezetek-

nek? Hogyan aránylanak ezek az adományok keresetemhez, kiadásaimhoz, nem csak főlö-
legem egy részét teszik-e ki?

Becsületesen megfizetem-e a világi és egyházi adókat?

Idő. Hogyan osztom be időmet? Mennyi jut imádságra, munkára, családomra, pihenésre, szórakozásra, barátaimra és másokra? Helyes ezeknek az aránya? Van-e napirendem, időbe-
osztásom, nem volna-e rá szükségem? Rendezettek-e cselekedeteim? Fordítok-e megfelelő
időt imára?

Munka. Részét alkotja-e a munka lelki életemnek, vagy pusztán pénzkeresetnek tekintem?
Isten akaratát teljesítem-e általa? Felajánlom-e áldozatként Istennek? Nem vagyok-e a mun-
ka megszállottja, aki minden másról megfeledkezve csak munka-szenvedélyből vagy érvé-
nyesülési vágyból dolgozik? Nem hagyatkozom-e túlságosan másokra személyes dolgaim-
ban, anyagiak terén? Segítek-e másoknak és szívesen elfogadom-e mások segítségét? Tu-
dok-e közös munkában másokkal együttműködni?

Egészség. Gondolok-e testi egészségemre vagy nem törődök vele? Veszélyeztetem-e életem
könnyelműséggel, figyelmetlenségből (autóvezetés stb.)? Gondoskodom-e életkoromnak
megfelelően egészségem ápolásáról és testi erőm megtartásáról? Tudok-e uralkodni teste-
men, testvágyaimon? Kényeztetem-e magam? Nem félek-e a szenvedéstől és a betegségtől?
Kész vagyok rá hogy akár ma is meghaljak?

Házaselet. Minek tartom ezt az állapotot: világias életformának vagy az egyedüllétnél kelle-
mesebb állapotnak, vagy az Istennek szenteltség egyik formájának, amelyben az ember hit-
vestársán és gyermekein keresztül adja oda magát Istennek? Ha házasságra készülök, gon-
dolok-e a jegyesség értelmére, fontosságára szentelek-e elég figyelmet házasságom előké-
szítésére? Egyedű élő életállapotomat elfogadom-e?

Hitvestársam elkényeztetem-e, bálványozom-e vagy szeszélyeim, vágyaim pusztá tárgya?
Hűséges vagyok-e minden tekintetben hozzá, gondolok-e különélésre vagy válásra?

Szem előtt tartom-e házaseletemben a természeti törvényt az evangéliumi eszményt, az
Egyház tanítását? Elfogadom-e gyermekáldást, mint Isten különleges ajándékát?

Töreksem-e, hogy rosszra hajló akaratomat a keresztény lelki ismeret követelményeinek
megfelelően neveljem és mindent hitvestársammal egyetértésben tegyek? Figyelek-e az ő
gondolkodására és magatartásának fejlődésére?

Odafigyeléssel nevellem-e gyermekeimet, nevelésükben e tudnám-e fogadni más illetékes
személyek (pedagógusok, orvos pap) segítségét, támogatását? Elsőszámú kötelességemnek
tartom-e gyermekeim vallásos nevelését? Hogyan hatok gyermekeimre szavammal, példám-
mal, az otthon teremtett légkörrel? Ha gyermekem papságra, szerzetességre érez hivatást,
támogatom-e vagy akadályozom? Nem vagyok-e gyermekeimmel szemben erőszakos, tola-
kodó, hagyom-e őket saját énjük szerint növekedni?

Melyek a rendszeresen ismétlődő bűneid? Mit tartasz legsúlyosabbnak?

Minden ember sok értékes talentumot kapott Istenből személyre szóló ajándékként az élet-
re. Feladatod ezen értékek fölfedezése és kiteljesítése Isten dicsőségére, magad és
felebarátaid javára és üdvösségére!

Mai fiatal imája

Taníts meg, hogyan kell könnyezni,
A meg nem érdemelt örömben,
S hogyan kell örülni a megérdemelt könnyben.
Adj erőt, hogy kevélységem csillogását elhomályosítsam.
S az alázatosság végtelenségét okosan csillogtassam!
Taníts meg, hogyan kell a gyengéhez lehajolni,
S hogyan a féktelen erővel szemben egyenesen állni!
Adj erőt, hogy fölényesen legyőzzem a testet,
S alázatosan megadjam magam a léleknek!
Taníts szelíd szóra, ha bántások érnek,
S hideg mosolyra, ha joggal dicsérnek!
Adj erőt napközben, hogy el ne fáradjak,
S fáradtságot este, hogy rögtön elaludjak.
Taníts meg lendülni, ha rádtaláltam.
S hirtelen megállni, ha utat hibáztam.
Ne add meg mindig, amit nagyon kérek.
Taníts bátor lenni, mikor nagyon félek.
Engedd a világot okosan szeretni,
Csak magadat ne hagyd soha elfeledni!
Ez a kiáltásom, s ez maradjon végig,
És ha másként szólnék, nagyon szépen kérlek,
Ne neheztelj rám, míg elfordítod orcád,
Hiszen a mélységből kiáltok fel hozzád.

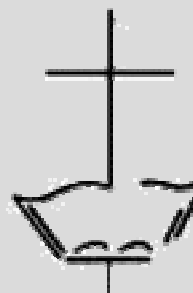

Kozma László: Tiszta lélekkel

Meg kellene végre születni
Mennydörgő Sínai-hegyen
Mint ki sorsát újra kezdi
Tiszta lélekkel, büntelen.
Mert élnek ma is a parancsok
Szívünkbe, kő táblába vésve
Ne ölj, és nem alázd az embert
Testvérként tekints a testvérré.
Mert élnek ma is a parancsok
Melyet egyszer számon kérnek.
Emeld a fénybe Isten-arcod
Hiszen tied az örök élet.

II. János Pál: Ecclesia in Europa

A kultúra evangelizálásának ma is, a mai Európában is meg kell mutatnia, hogy teljességgel meg lehet élni az evangéliumot, mint a létnek értelmet adó életformát!

A plébániánkról jelentjük ...

Ezúton is szeretnénk hálás köszönetünket kifejezni a 134 hívünknek,

akik téglajegyeket vásároltak az új plébánia építéséhez. Ez év január közepéig az eladott téglajegyekből befolyt összeg 943 000.-Ft. volt. Az alábbiakban csak azok nevét közöljük, akik hozzájárultak nevük közzétételéhez.

Krizsán István, özv. Nyúl Pálné, Nagy Lajosné, Heik Istvánné, Hoffmann Istvánné, Györfy Lászlóné, Tóth Béla, Lénárt István, Kerekes István, Sárvári Istvánné, Eszik Sándor, Fehér László, Doricsák Pálné, Karaba Istvánné, Rózsa Károlyné, Tabányi Józsefné, Tabányi Józsefné, Tóthné Gróf Ildikó, Ruzsai Pálné, Kalláné Zelei Mária, Havasi Tamás, Kovács Antal, Macska Lajos, Bokor Mária, Krizsán Mariann, Mácsai János, Veres Mihályné, Ellenbacher Istvánné, Mucsi Imréné, Kamarás László, Knúl Károly, Baranyiné Knúl Szilvia, Turai Zoltán, Mészáros József, Árvai Zsolt, Kiss Sándor, Juhász István, Vígh Istvánné, Ellenbacher M. Zsuzsa, Kiss Károly, Horváth Gyula, Tatár Béla, Hitkó Lászlóné, Kundra Józsefné, Szauter Mihályné, Rapai István, Gendur Györgyné, Hitkó László, Rapavi Mihályné, Burik Pálné, Özv. Molnár Józsefné, Mészáros Mihály, Turai Károlyné, Zászlósi László, Özv. Szakáll Mihályné, Özv. Néczin Andrásné, Özv. Szauter Istvánné, Özv. Rozmüller Istvánné, Hajgató Bálint, Kundra Mihály, Vargiczki Lászlóné, Kosda János, Rozmüller István, Özv. Csepeti Sándorné, ifj. Makronczai Ede, Kovács Mihály, Varga Katalin, Özv. Kozár Lászlóné, Kovács Mihály, Molnár Mihály.

Kimagasló összeget adományoztak: Varga József, Gazdag Béla id. Legéndi István és Gróf Károlyné.

A kerepesi Karitász

2000-ben alakult. 7 év szép és szomorú emlékei, eseményei vannak mögöttünk. Tapasztalatlanul, botladozva, szinte a semmiből indultunk, mégis mennyi emberen tudtunk segíteni egy ke-

vés pénzzel, élelemmel, vagy néhány jó szóval.

Kiknek segítünk? - akiknek lelki, fizikai, vagy anyagi segítségre van szükségük. Nehéz felismerni kik is ők, nincs megfelelő információ róluk, a társadalmi előítéletek is nehezítik a segítséget. Az egész falut gyalogosan bejárva, feltérképeztük az igazán rászoruló embereket, családokat. Sokan meg is lepődtek azon, hogy valaki rájuk is gondolt. Volt, aki annak örült igazán, hogy végre elmondhatja valakinek saját gondját, baját. Az isteni gondviselés olyan emberekhez is elvezetett, akikről nem is tudtuk, milyen nagy bajban van. Ez a feltérképezés is jelezte számunkra, a szomorú valóságot, hogy településünkön is elég szép számban élnek elszegényedett, vagy magukra maradt idősek, nagycsaládok, olyan nélkülözők, akik jó szóra, segítségre várnak.

Mit kínálunk? – egy csepp emberséget.

Lehetőségeinkhez igazítjuk céljainkat, a segítségnyújtást. Sok a gond, a feladat, de ha bármilyen kicsit is tudunk enyhíteni, már javítottunk valamit a körülöttünk lévő világon. Ebben erősít meg Teréz anya gondolata is; - hogyha millióig akarunk számolni, azt eggyel kell kezdenünk, aztán kettő, három, és a többi jön magától. A szeretet = szolgálat, nem nagy dolgok megvalósítása, hanem apró, mindennapos, észrevétlen cselekedetek sorozata. Nem akció, hanem folyamatos odafigyelés, segítőkészség.

Forrásaink – lehetőségeink – A Karitász igazi profilja az, hogy igyekszik gyorsan, célratorően és legtöbbször a hétköznapi dolgokban segítséget nyújtani azoknak, akik ezt kérik, természetesen körültekintően mérlegelve a rászorultság mértékét. Az ilyen rugalmas és gyakorlatias szemléletű segítségnyújtásra általában nehezen lehet pályázatokon anyagi forráshoz jutni, mert aligha tervezhető az, hogy egy család mikor jut krízishelyzetbe. Az Európai Unió pályázatokhoz legtöbbször mi nem tudunk felnőni. Szerencsére Karitász csoportunknak évek óta kialakult támogatói vannak. Köszönet a támogatásért. Köszönet azoknak is, aki a templomban kihelyezett perselyben helyezik el adományaikat, és köszönet azoknak is, akik a gyűjtések során segítettek. Ezáltal évek óta lehetővé válik a gyors, praktikus segítségnyújtás.

Kapcsolataink – Kapcsolatban állunk az óvodák, iskolák gyermekvédelmi felelőseivel, a védőnőkkel és a Polgármesteri Hivatallal. Sajnos a Gyermekjóléti és

Családsegítő szolgálattal nem tudunk megfelelő kapcsolatot kialakítani. Átlagosan 50 fővel, ill. családdal vagyunk kapcsolatban, gondozásban. Rendszeresen figyelemmel kísérjük őket. Ez a beszámoló egy kicsit számadás is az eddig elvégzett munkáról, gyakorlati cselekedeteinkről. - Gyűjtöttünk ruhát, élelmiszert, játékot, könyvet, műszaki cikkeket, melyet továbbítottunk a rászorulóknak - minden évben húsvétra, karácsonyra szeretetsomagokat készítettünk - meglátogattuk a betegeket, a kórházban lévőket - bevásárlásban, gyógyszer kiváltásban segítettünk - anyagi segítségnyújtás - háztartási körülményekben való segédkezés - temetési költségekhez járultunk hozzá - iskoláztatási segélyezés - gyermekek színházlátogatásának támogatása - nyaraltatások - anyagi és természetbeni segítség árvízkárosultak részére, határon innen és túl – színi előadás szervezése az őrbottyáni Karitászcsoporttal, aminek bevételeivel a templom felújításához járultunk hozzá – templomunkról készült Karitászcsoport naptár készítése és árusítása, amely összegéből csomagokat készítettünk karácsonyra – 2 éve szervezzük, és végezzük havonta a 24 órás szentségimádást - látogatások az öregek otthonában - kirándulások szervezése és finanszírozása - Szt. Erzsébet napi kenyérosztás: oszd meg a kenyeredet felebarátoddal, „jót tenni jó”.

Úgy gondolom, a szegénység problémáját nem nekünk kell megoldani, nekünk csak ott ahol vagyunk, úgy ahogy lehetőségeink engedik, de tenni kell a dolgunkat. Befejezésül szeretnék idézni a Kossuth Rádió „Egy csepp emberség” egyik adásából: az ember hallja a riasztó híreket, pl. aggódik a trópusi őserdőért, - ez szép dolog – de valójában nem tudunk semmit tenni érte. Tehát sokkal egyszerűbb, ha kijelölöm magamnak azt a kis területet a világból, amit átlátok, amit átérzek. Mondjuk a családomat, a közvetlen szomszédaimat, a szűkebb környezetemet ad abszurdum a hazámat. Itt kell segíteni egy emberen. Egy emberben benne van az egész világ. Egy-két-három emberről még tudok gondoskodni, az esőerdőkről nem tudok innen Magyarországról, csak aggodalmaskodhatok. Az a baja a mai világnak, - és azt érzem ebben a mondásban igaznak - hogy annyi mindenre gondolunk, annyi mindenben szeretnénk segíteni, de legegyszerűbb, hogyha azon az egy emberen segítünk, akinek épp szüksége van ránk, és akivel kapcsolatban vagyunk. Szinte mindennap gondolok arra, legfőbb feladatombra, hogy mindig készen legyek a segítségre, első sorban szűkebb környezetemben.

Sengelné Burik Ágnes

„Istenem, úgy irányítsd a világban útjaimat, hogy a Te dicsőséged szolgálatára lehessek! Adj helyes megértést, akaratot és képességet mindahhoz, amit tőlem vársz, hogy kívánságod szerint cselekedhessek. Arra is kérlek, hogy Hozzád biztos, kifogástalan és egyenes úton haladjak. Adj Uram erős szívet, amelyet a szenvedély nem tud eltéríteni, alávaló kívánság nem tud elcsábítani.”

/Aquinói Szent Tamás/

Hazai programok

Dr. Papp Lajos szívsebész professzor előadása Budakalászon

2008. február 10-én a 18 órai Szentmise előtt 17 órai kezdettel. Előadásának címe : Hit és gyógyítás *A templom megközelíthető a Batthyányi térről induló HÉV-vel "Budakalász" megállótól 2 percre.*

⇒ **Máriabesnyőn a Mater Salvatoris Lelkigyakorlatosház Lelkigyakorlatai**

2008. február 11-14 .(hétfő vacsorától-csütörtök ebédig)

Nagyböjti lelkigyakorlat kenyéren és vízen - vezeti: Kemenes Gábor atya

2008. február 26-29 (kedd vacsorától péntek ebédig)

Nagyböjti lelkigyakorlat - Minden korosztály számára -vezeti: Bokros Levente atya

2008. március 2-5. (vasárnap vacsorától-szerda ebédig)

Egyházmegyei Karitás Lelkigyakorlat - vezeti: Kármán János atya

2100 Gödöllő-Máriabesnyő, Kapucinusok tere 3.

Tel: 28/420-176, 28/510-740,

⇒ **Isten szeretete gyógyít - gyógyító összejeövetel Vácott**

Folytatódik a gyógyító összejeövetel sorozat Vácott, a Szent Anna Piarista templomban. A következő alkalom február 15. péntek, 17 órától.

⇒ **Kérdések és feladatok a harmadik évezredben**

Jezsuita szerzetesek tartanak előadást munka-, illetve szakterületük témáiról.

Az előadások helyszíne a Párbeszéd Háza (Bp., Horánszky utca 20.)

Időpont : minden hónap harmadik szerdája, 19 órai kezdettel.

február 20. — Vértessaljai László SJ Homo viator –

A krisztusi ember zarándok dimenziója, Európa zarándoktérképe

március 26.— Forrai Tamás SJ Ignáci nevelés. A felelős szabadság útja

**A szilasligeti kápolnában minden hónap 1. vasárnapján
reggel 8.00 órakor görög katolikus szentmise van.**

„LÉPCSŐK”

A Kerepesi Római Katolikus Egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósné

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Templom u. 17.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: www.szilker.hu

Megjelenik a hónap első vasárnapján 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **8.00 és 18.00**

Hétköznap: **6.15**

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**